

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 23

Thiết Kỳ Sĩ tổ chức Quan Ma đoàn

Đại hán ngẩng đầu lên giường mắt nhìn tỏ vẻ cảm kích. Gã quay đầu rồi trở gót đi ngay.

Tề bối tử thở dài nói:

- Thiết hiền đệ! Liệu chiều nay y có trở lại không?

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao bối tử lại hỏi câu này?

Tề bối tử khẽ nói:

- Dường như hiền đệ cũng không nhận biết y.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên cười rộ hỏi:

- Tề bối tử! Bối tử có tán thành việc mạo hiểm của tại hạ không?

Tề bối tử khẽ thở dài nói:

- Ta nhận thấy là hiền đệ đã làm gì là không bao giờ xảy ra tai họa.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Đa tạ bối tử có lòng quá yêu.

Hôm ấy đi du ngoạn suốt ngày gần tối mới trở về ăn cơm. Thiết Kỳ Sĩ lại bồi tiếp Lê đại nương và Văn Đế Đế đến Thiên Kiều. Lần này ba người thi triển khinh công nhân lúc trời tối đi trên nóc nhà. Không ngờ chưa đến chỗ cũ bỗng thấy bầy bóng đen xông tới rồi có tiếng quát hỏi:

- Ai?

Thiết Kỳ Sĩ dừng lại đáp:

- Thiết mỗ đây mà!

Một bóng đen ô lên một tiếng nói:

- Đúng là Thiết đại hiệp rồi!

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Các hạ là ai?

Người kia dường như đã nhìn rõ vội đáp:

- Xin chào Thiết đại hiệp. Tại hạ là thiết vệ sĩ tên gọi là Hứa Xương.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Đa tạ các hạ đã để cho bọn tại hạ đi.

Bóng đen thấp thoáng rồi mất hút.

Lê đại nương cười nói:

- Sĩ nhi! Danh vọng của người ở Bắc Kinh tuyệt cao rồi, can nương cũng nở mặt nở mày.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Can nương lại tâng bốc hài nhi.

Văn Đế Đế bỗng lên tiếng:

- Đại hán kia quả đã tới nơi.

Một bóng đen cao lớn đã đến đứng ở chỗ cũ lúc ban ngày. Thiết Kỳ Sĩ tiến gần lại cười nói:

- Các hạ quả là người thủ tín.

Người kia bỗng quỳ xuống nói:

- Tiểu nhân là Nam Cung Siêu khấu đầu bái tạ thiếu hiệp đã cứu mạng cho.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Ông bạn đứng dậy đi, chỗ này đông người không tiện nói chuyện.

Đại hán đứng dậy nói:

- Mời đại hiệp đi theo tiểu nhân.

Thiết Kỳ Sĩ liền đi theo sau hấn đến một chỗ vắng vẻ ở bên bờ sông.

Đại hán lên tiếng:

- Thiếu hiệp có điều gì muốn hỏi xin cứ nói ra.

Thiết Kỳ Sĩ nắm lấy tay hấn rồi hỏi:

- Ông bạn đúng là người Tây Vực chứ?

Đại Hán gật đầu đáp:

- Tuy gốc gác không phải là Tây Vực nhưng trú ngụ ở Sơ Lạc quốc đã

ba đời.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Ông bạn có phải là gian tế không?

Đại hán chẳng dấu giếm gì đáp ngay:

- Chính phải!

Lê đại nương kinh hãi hỏi:

- Dò thám chuyện gì?

Đại hán đáp:

- Địch quốc tiến cống thiên triều, tại hạ muốn thám xem thiên triều phản ứng thế nào, đồng thời Mãn Châu hoàng đế có ý đem quân qua Tây Vực không?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Ông bạn làm chức gì ở nước Sơ Lạc bên Tây Vực?

Đại hán kia đáp:

- Sau này rồi thiếu hiệp sẽ biết Nam Cung Siêu là nhân vật thế nào ở nước Sơ Lạc.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Ông bạn đúng là gian tế thì tại sao khi ta đã xin tha cho rồi mà lại không trốn đi?

Đại hán kia trả lời:

- Đã chịu lời tuyên triệu của đại hiệp, tại hạ lại rất cảm kích không nỡ lừa dối.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Ta không hỏi gì đâu. Ông bạn nên hoá tốc đời khỏi kinh thành trở về Tây Vực, chớ nấn ná ở đây mà mang họa sát thân.

Đại hán lại khấu đầu đứng dậy nói:

- Sau này chắc còn có ngày tái ngộ đại hiệp để báo đền ơn đức.

Đại hán ngang nhiên trở gót đi ngay không ngoảnh cổ lại.

Lê đại nương thở dài nói:

- Người này có khí phách của một bậc đại trượng phu, chắc địa vị của y không phải tầm thường ở Sơ Lạc quốc.

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt nói:

- Tin tức ở Bắc Kinh rất mau lẹ. Một tòa thành lớn người đông như kiến mà kẻ gian tế ở ngoài vào mới có mấy ngày đã bị bắt.

Văn Đế Đế nói:

- Kỳ ca ca cố ý buông tha cho một tên gian tế là phạm tội rồi đó.

Thiết Kỳ Sĩ cả cười nói:

- Nhà tiền Minh có thể hành tội ta, Hoàng thiên có thể xử tội ta. Ngoài ra chỉ còn gia sư và Can nương mà thôi.

Văn Đế Đế nói:

- Hoàng Đế thưởng chức tước cho Kỳ ca. Ngài muốn Kỳ ca làm Kim Điện võ sĩ trưởng là đối với Kỳ ca hết dạ thương yêu.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Nhân tài càng nhiều, giang sơn của nhà vua càng được củng cố, chuyện này tiểu huynh biết lắm. Nếu nhà Vua thật sự muốn nhường thiên hạ mới là chân tâm, còn cứ giữ ngôi báu tức là làm riêng cho mình.

Lê đại nương hỏi:

- Ngũ gia cũng yêu mến người thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Trường hợp của Ngũ gia khác hẳn. Một là y không muốn thừa kế đế vị, hai là y thay mặt hài tử khước từ hư danh. Y đúng là một tri kỷ chân chính.

Nói tới đây, mọi người đi về phía Thiên đàn để du ngoạn một lúc. Không ngờ khi về tới tiểu viện thì đã thấy một mình Ngũ vương tử ngồi chờ ở đó.

Thiết Kỳ Sĩ thấy sắc mặt vương tử có điều khác lạ, bất giác chàng trong lòng hồi hộp, vội thi lễ hỏi:

- Ngũ gia có việc gì vậy?

Ngũ vương tử đáp:

- Khi đi ra khỏi kinh thành lão đệ nhất định kêu ta bằng Kim Ngũ huynh.

Y thở dài nói tiếp:

- Sĩ đệ! Sĩ đệ vì ta lưu lại mấy ngày nữa được không?

Thiết Kỳ Sĩ thở phào một cái nói:

- Ngũ gia muốn vậy dĩ nhiên là được. Nhưng có thể cho tại hạ biết vì việc gì chẳng?

Ngũ vương tử nói:

- Bữa nay hoàng thượng tiếp một bản tấu chương ở tướng phủ, nói là

các nước ở Tây cương và Nam cương cùng tổ chức hai đoàn võ thuật quan ma, muốn đến giao hữu với đoàn võ thuật quan ma ở nước ta mà lại buông lời ngạo mạn. Phụ hoàng nổi giận giao toàn quyền việc này cho ta xử lý.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi nói:

- Những nước đó dùng thủ đoạn này là dụng ý gì?

Ngũ vương tử nói:

- Ta đã cùng tể tướng lục bộ đại thần, quân giới đại thần mở cuộc hội nghị. Ai cũng nhận thấy các nước hai mặt tây nam có ý xâm lấn biên cương, đây là đệ nhất bộ để chúng thăm dò hư thực. Giả tử hai Quan ma đoàn này áp đảo được võ thuật của nước ta thì chúng bắt đầu bước thứ hai là dấy quân phạm cảnh. Những nước này gồm có Tư Điền, Sa Xa, Sơ Lạc ở Tây Vực. Mặt Nam cương có những nước An Nam, Thiên Trúc.. thêm vào các giáo phái khác tất cả hơn hai chục đoàn thể nhân số có đến mấy trăm người.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Ngũ gia cùng các đại thần liệu định ứng phó bằng cách nào?

Ngũ vương tử đáp:

- Chúng ta đành tổ chức hai đoàn thể để ứng phó, một là Quốc gia đoàn, hai là Dân gian đoàn. Nhưng trong lúc nhất thời làm sao tìm được bao nhiêu cao thủ như vậy để ứng phó?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Tổ chức Dân gian đoàn là gì?

Ngũ vương tử đáp:

- Đó là ý kiến của ta. Quốc gia chỉ có bốn loại để chiến đấu đó là phiên chiến, bộ phạt, hiệu lực và xạ tiễn. Giả tử Quan ma đoàn yêu cầu phương thức giang hồ thì cần phải có tổ chức Dân gian đoàn.

Lê đại nương hỏi:

- Ngũ gia đã đề phòng bọn họ yêu cầu kiếm thuật, đao pháp, khinh công hoặc dùng tà môn gì đó chưa?

Ngũ vương tử đáp:

- Cái đó nhất định phải có.

Thiết Kỳ Sĩ nghiêm nghị đáp:

- Ngũ gia cứ yên lòng bỏ kế hoạch đó đi. Khi cần tại hạ sẽ đem hết sức chống chọi, tại hạ sẽ tham gia cả hai đoàn thể. Bao nhiêu khoản mục đều do tại hạ đảm nhiệm nhưng nhân số cũng cần phải nhiều để cho bọn chúng

khỏi bảo mình thiếu nhân tài.

Ngũ vương tử nhảy bổ lên hỏi:

- Hiền đệ chịu hậu thuẫn cho ta ư?

Thiết Kỳ Sĩ cương quyết đáp:

- Ngoại trừ Ngũ gia, cả hoàng thượng cũng không làm cho tại hạ rung động cân não. Điều cốt yếu là ta cần hiểu là trong nước mình có hạng người tồi bại làm nội ứng cho ngoại nhân không?

Ngũ vương tử thi lễ nói:

- Ta nhất định quét hết tàn tích. Hiền đệ vào nghỉ đi, ta lập tức thông tri cho các đại thần hoãn tốc làm việc.

Thiết Kỳ Sĩ vội dặn:

- Ngũ gia đừng nhắc tới tại hạ tham gia vào vụ này, tạm thời tại hạ phải giữ hành động bí mật.

Ngũ vương tử trong lòng khoan khoái cả cười đáp:

- Điểm này mà hiền đệ còn phải dặn thì ta làm sao đủ tư cách làm bạn với hiền đệ.

Vương tử nói xong chấp tay cáo biệt vẻ mặt rất hân hoan.

Lê đại nương thở dài nói:

- Y được người khác nào có trái núi để mà tựa, cứ coi bộ y khoan khoái ra vẻ là đủ rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Bọn sư huynh của hài nhi mà đến Bắc Kinh thì hay quá, nếu sư huynh đến là thêm được một chủ tướng.

Văn Đế Đế đáp:

- Có khi họ đến rồi mà chưa tìm được bọn ta.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Các vị đi nghỉ đi. Hài tử ra ngoài điều tra coi đồng thời còn mấy việc nói rõ với Ngũ vương tử để y chuẩn bị mấy thứ cần dùng, điều này rất trọng yếu.

Chàng sửa lại khăn áo rồi nói tiếp:

- Can nương hãy coi chừng đề phòng bọn tà môn tới đây.

Chàng chắc lúc này bọn sư huynh cũng đã đến rồi vì chàng đã hẹn trước, nhưng chàng sợ bọn Cao Thúc, Thiết Nhị Lang, Bạch Từ, Nữ cự đồng không ở trong thành nên chàng liền thi triển khinh công ra ngoài thành

phía tây.

Ngoài thành Bắc Kinh phía Tây rất nhiều núi non mà là nơi bọn cao thủ giang hồ trú chân. Những núi Ngọc Tòà, Mi hương, Thạch càn đều ở góc tây nam.

Thiết Kỳ Sĩ mới chạy qua được mấy nóc nhà bỗng nghe phía sau có người rượt theo hô:

- Hiền đệ! Hiền đệ hãy chờ ta.

Thiết Kỳ Sĩ nghe rõ thanh âm của Ngũ vương tử liền dừng bước quay đầu lại nhìn thì thấy ba bóng đen đang chạy tới. Chàng nhận ra bóng đen trước chính là Ngũ vương tử liền vội hỏi:

- Ngũ gia còn điều chi dạy bảo?

Ngũ vương tử nói:

- Ta vừa quay lại thì nghe Văn cô nương nói hiền đệ ra đi rồi liền rượt theo vì có việc gấp cần thương lượng.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Phải chăng về việc bố trí các nơi?

Ngũ vương tử chạy gần lại cả cười nói:

- Phải rồi! Hiền đệ hãy quay lại bàn tính đã.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Tiểu đệ vội đi tìm người, để sáng mai hãy bàn được không?

Ngũ vương tử đáp:

- Vậy ta đi với hiền đệ.

Y quay lại bảo hai người:

- Đã có đại hiệp ở đây các ngươi về đi thôi.

Hai tên tùy tùng vâng lệnh trở gót rút lui.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Bọn chúng là ai?

Ngũ vương tử đáp:

- Chúng là Kim Điện võ sĩ.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Công lực của chúng đều không phải tầm thường.

Ngũ vương tử cười nói:

- Nhưng chỉ đủ làm thư đồng hầu hạ hiền đệ.

Y đi trước dẫn đường hỏi:

- Hiền đệ đi đâu tìm kiếm?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tại hạ chưa biết ở đâu cứ đi tìm thử coi, nếu không gặp sẽ đốt tẩn hương.

Ngũ vương tử ngạc nhiên hỏi:

- Tẩn hương là gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Gia sư cho anh em tại hạ một thứ tẩn hương nó giống như một cây nến, hễ thắp lên là theo gió bay đi. Trong vòng ba trăm dặm vuông chỉ trong hai giờ là đi khắp. Nếu ngược chiều gió thì mất năm giờ, thế là sư huynh sư đệ liền biết nhau ở đâu. Còn người ngoài thì không thấy gì.

Ngũ vương tử nói:

- Đó cũng là một vật trân bảo.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Có thể nói là như vậy, chỗ ảo diệu bên trong cả tại hạ cũng không hiểu.

Ngũ vương tử nói:

- Đã không nhất định đi đâu thì ta đưa hiền đệ đến Vạn Thọ sơn, nghe nói ở đó có rất nhiều nhân vật giang hồ trú ngụ ở khu phụ cận trái núi này.

Đi chừng nửa giờ Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên dừng lại hỏi:

- Ngũ gia có nghe thấy không phía trước có tiếng đánh nhau?

Ngũ vương tử chú ý lắng tai nghe rồi đáp:

- Phải rồi! Họ đang đánh nhau nhưng hãy còn xa.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Vào khoảng bốn dặm. Chúng ta mau tới đó coi.

Ngũ vương tử coi địa hình rồi đáp:

- Đúng là khu Vạn Thọ sơn.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Có phải nhân viên đi làm án không?

Ngũ vương tử cả cười đáp:

- Ở thành Bắc Kinh, nhân viên làm án cả ngày lẫn đêm lúc nào cũng có người. Nguyên ở phủ Cửu môn đề đốc hai ban thủ bộ đã có đến dư trăm

người. Mới đây cả Kim Điện võ sĩ và Thiết vệ sĩ đều phái người đi tuần tiễu. Ấy là chưa kể các tráng đinh, giáo đầu ở mọi vương phủ cùng những bộ viện nha môn tổng số có đến hơn ngàn người luân lưu không ngớt.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Nếu thế thì khó tránh được xảy cuộc đả đấu, vì người võ lâm không chịu được sự hạch sách của nhân viên cảnh sát. Cả những người theo lề luật cũng có thể xảy ra cuộc xung đột, chúng ta đi gấp lên một chút.

Ngũ vương tử hỏi:

- Hán tử ở Tây Vực mà hiền đệ đã cứu mà thả ra là người như thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Hấn đúng là một tên gian tế nhưng chưa phạm tội gì rõ rệt.

Ngũ vương tử nói:

- Hấn là một nhân vật nổi danh ở Tây Vực, nhưng hiền đệ tha hấn cũng phải. Hấn mang ngoại hiệu là Truy Phong khách, võ công rất cao cường. Nghe nói hấn mang địa vị cũng không nhỏ.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Hấn là một trang hảo hán mà giết đi thì thật là đáng tiếc.

Ngũ vương tử cười nói:

- Tội trạng không chính xác. Ta đã tiêu huỷ vụ án này.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Tại hạ phạm vào tội đã biết là gian tế mà còn buông tha.

Ngũ vương tử cười nói:

- Tái ông mất ngựa, biết đâu chẳng là một chuyện may. Hiền đệ buông tha là phải.

Lúc gần tới núi Vạn Thọ bỗng một đại hán xông ra cản đường quát hỏi:

- Ai?

Ngũ vương tử hỏi lại:

- Người thử lại xem ta là ai?

Đại hán tới gần nhìn lại rồi cung kính đáp:

- Thưa Điện hạ! Trên núi Vạn Thọ xuất hiện bốn tay cao thủ võ lâm, họ đánh ngã hai mươi bốn tên vệ sĩ rồi may ở chỗ là họ chưa giết người nào.

Ngũ vương tử nghe nói bọn vệ sĩ quần công mà không địch nổi nhân vật võ lâm liền cả kinh hỏi:

- Bọn người nào vậy?

Nguyên những người cản đường đều là vệ sĩ các điện, hấn trịnh trọng đáp:

- Bốn tên là một thiếu nữ, một thanh niên và hai cự đồng.

